

VĚSTNÍK

ROČNÍK XXXVIII

VÍDEŇ ČERVENEC–SRPEN 91

7–8

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzergasse 17, 1150 Wien

JUBILEJNÍ VLTAVA

Ze vzpomínek současníků ty slunné dny výstavy v roce 1891 nikdy nevymizely. Po dlouhých měsících příprav, doufání, zklamání, dohadů a překážek zde konečně stálo dílo, na které mohl být národ hrdý: Jubilejní zemská výstava. O té v roce 1791 psali Němci, že byla „první výstavou konanou na půdě německé“. K tomuto prvenství se nekompromisně hlásili. Upírali je totiž Francii, která považovala pařížskou průmyslovou výstavu v roce 1798 za první na evropské pevnině. Češi se cítili zaskočení a rozhodli se uspořádat výstavu jubilejní — oslavující sto let od korunovace Leopolda II. Byl ustanoven výbor. Českou žádost tehdy prosazovali vlivní čeští poslanci kníže Karel Schwarzenberg a hrabě František Thun.

Po dvou letech příprav konečně v lednu 1890 sněm království českého vyslovil souhlas s výstavním podnikem a poskytl místo v Královské oboře. K tomu přidal sto tisíc zlatých subvence. Nakonec padlo rozhodnutí postavit budovu nákladem výstavního podniku a začaly se scházet dary. Jako první poslal 500 zlatých místopředseda království českého hrabě František Thun. Po něm přicházely další podpory, úpisy a sli-

by. Slavný den výstavy nastal 15. května roku 1891: Nedočkavě očekávané jítro zahájil hláhol trub z pražských věží a pak už bylo celé město na nohou. „Naše! Naše!“ volali lidé a nadšení nebralo konce. Jen chvíli postáli tiše, když promlu-

vil nejvyšší maršálek českého království, kníže Jiří z Lobkovic: „Vlast naše je hrda na toto dílo, protože byl dán skvělý důkaz, že obyvatelé českého království již na sklonku 18. století vynikali průmyslovou dovedností a hospodářským vzděláním...“ Pak prohlásil hrabě Bedřich Kinský výstavu za otevřenou. A všude zněl jásot, vlály červené a bílé prapory a české i moravské kroje se mísily s cechovními úbory.

Na ohromné ploše Královské oboře vyrostlo celkem 110 pavilónů a 14 výstavních paláců a budov. Věvodila hlavní budova — průmyslový palác, práce arch. A. Wiehla a B. Müzbergera a stavitele O. Bělského.

Vše tu bylo vytvořeno z nadšení i osobních obětí a dávalo velkolepý obraz vývoje českého národa a jeho práce v oboru umění, vědy, průmyslu, obchodu a zemědělství. Vše dohromady směřovalo k vytčenému cíli: k osvětě, pokroku a svobodě českého lidu. Mezi pavilóny se hemžily zástupy návštěvníků, všude panoval horečný ruch: červenobílé vlajky, hudba a květy, slunce a radost.

České strojírenství se představilo v celé své vyspělosti: slévarenské výrobky, stroje mlýnské, hospodářské, ozubená kola, ale i věci drobné: kliky, klíče.

Kam se dříve obrátit, kam podívat? Pavilón školství s obrazem o jeho vývoji, balónová ohrada, nad ní se vznášející balón, lidové umění — poradci expozice byli ti nejlepší: Alois Jirásek, R. Tyršová, F. Borov-

ský. Nechyběla česká chalupa se zahrádkou, před ní dudák z Domažlic — a uvnitř? Džbánky, vyšívané kacabajky, len na bidle, kolébka, postroje na koně a kukaň s kvočnou. Za oknem bazalka a rozmarína.

Přírodní bohatství české země bylo vybíráno s obzvláštní pečlivostí. Tvrdá žula a pestrý mramor, alabastr i měkký pískovec, bělohorská opuka a černý čedič, orlická modrá žula a šedé vrchlabské mramory i kámen z nehvizdských lomů. Uhlí, rašelina, vápno a be-rounský cement. Zlato a stříbro a drahé kameny: „Bohatá česká země, kdo by po tobě netoužil, jenže my si tě budeme opatrovat jako poklad světa.“

Rybářský pavilón představoval všechny ryby našich vod, využití vodní síly a vodní dopravu, ale už tehdy ukázal, jak se voda znečišťuje a otravuje. Dnešního čtenáře může zajímat, že ze sedmdesáti druhů ryb střední Evropy, žilo roku 1891 v Čechách 41 druhů. Návštěvníci procházeli lesnický pavilón s kůlnami a stáji, bažantnicemi a remízky, zhlédli ukázky zalesňování a zmlazování.

Zastoupena byla snad všechna řemesla. Nechyběly tu ukázky českých mincí a pečeti: tolarý hrabat Šliků z jáchymovské mincovny, mince Albrechta z Valdštejna ražené v Jičíně, pečete Přemysla Otakara II. a Jana Lucemburského.

Nadšení návštěvníci se měli čemu podívat. Českému sklu z Anina u Sušice, z harrachovských a Kavalierových sklár, rakovnickému chmelu, hrachu, žitu, pšenici z českých polí, vinné révě z Mělníka a Roudnice...

Stočlennou slovenskou výpravu do Prahy vedl redaktor Ambro Pietor z Turčanského Svatého Martina.

Za bouřlivého jásotu projížděli špalírem návštěvníků a večer si dlouho tiskli ruce s českými přáteli. Byli tu i hosté z ciziny, Francie, Anglie, Ruska, Polska, Bulharska. Nadšeně objímali své slovenské bratry Jiho-slované. Američtí Češi navštívili Vojtu Náprstka. Němci se z účasti na výstavě vyloučili.

Přešlo sto let od slavných dnů Jubilejní zemské výstavy, od vzniku dnešního výstaviště i petřínského rozhledny. Dávno pohasla světa květinových večerů roku 1891. Nyní se otevírají brány Všeobecné československé výstavy 1991. Přijme ji, aby znovu dokázala vzbudit hrdost na krásu naší země, víru ve vlastní schopnosti a ukázala hodnoty, pro které chceme žít.

DAGMAR ŠTĚTINOVÁ

2 KYTICE Z LÁSKY

České srdce odbor XVII/XVIII. uspořádal v sobotu 11. května v sále domu v Rosensteingasse oslavu dne matek, na kterou budeme zajisté ještě často vzpomínat. Prátelská atmosféra do posledního místa obsazeného sálu – na stolech bílé ubrusy s květinami – byly předzvěstí toho, co následovalo. Zaslouhou předsedy odboru, krajana Františka Bouchala, shlédli návštěvníci program, jaký jsme u nás ve Vídni již dlouho neviděli. Z lázní Luhačovic přijela k nám do Vídně asi 40ti člená výprava dětského folklórního souboru »Malé Zálesí« s cimbálovou muzikou, aby na oslavě dnu matek předvedla svůj pořad.

Předseda František Bouchal ve svém projevu přivítal všechny přítomné maminky a babičky, krajanky a krajany, zástupce Českého srdce ústředí, pozdravil milé hosty, děti a krajany z Československa. Závěrem představil hostující dětský folklórní soubor.

A potom se před námi na jevišti rozvíjel krásný obraz celého vystoupení dětí v národních krojích, které svými tanečky, zpěvem a recitací v různých seskupeních vyvolávaly bouřlivý potlesk nadšeného obecenstva. Neobyčejně působivé bylo »Nesem jara pozdravení« vystoupení, které dětský soubor předvedl v arcibiskupském paláci v Praze u pana kardinála Tomáška a na pražském Hradě u pana prezidenta Havla. Ale také ostatní čísla programu předvedená jednotlivci a dětskými skupinkami jako Hudba, Hrajte mně husličky, Maminkám, Uspávanky za Zálesí, přesvědčila přítomné prostým, samozřejmým a nevymělkovaným podáním jednotlivých aktérů.

O přestávce děvčátka souboru rozdávala přítomným maminkám a babičkám kytičky sedmikrásek a figurky ze slanečného těsta jako pozdrav z naší vlasti. Tato milá, srdečná pozornost byla přijata s nevšední radostí vídeňských krajanek.

Druhá část programu byla neobyčejně bohatá a známými melodiemi moravských národních písní se mnozí z obecenstva – jak bylo možno slyšet – »připojili« k doprovodu cimbálové hudby. Předvedení Viju, viji věneček, Malučká sem byla, Orgarské hry, Zaječí tanec, Reč ptáků, Dyž sem šel do Brodu a Před muzigů verbuňk, byla zakončena zpěvem národních písní Teče voda, teče a Ach synku, synku do kterého se plně zapojilo také naše krajanské obecenstvo. Pořad byl zakončen dlouhotrvajícím, upřímným potleskem, kterým jsme děkovali dětem té naději lepšího Československa za jejich vystoupení u nás ve Vídni.

Závěrem promluvil k obecenstvu paní Věra Haluzová, vedoucí režie, paní Oldřiška Filipovičová, která uváděla celý program, inspicientky paní Věra Zedníková a Marta Pilátová, a vedoucí cimbálové hudby. Srdečným projevem se poděkovaly jménem celého souboru za milé a upřímné přijetí u nás ve Vídni a předaly odboru Českého srdce dárky z vlasti.

Foto: Archiv VSL

Oslava dne matek – pohled na část výpravy.

Také my, vídeňští Češi a Slováci, děkujeme dětskému folklórnímu souboru Malé Zálesí z lázní Luhačovic za neobyčejně krásný program a vystoupení ke dni matek u nás ve Vídni. Přejeme Vám mnoho úspěchů a zdaru a těšíme se na shledanou!

Dipl. Ing. Ota Češka

NAD KNÍŽKOU VERŠŮ FRANZE WERFELA

V roce 1990 vzpomínal celý kulturní svět stého výročí narození pražského německy píšícího spisovatele a básníka FRANZE WERFELA. Vyšel z okruhu velkých představitelů židovské literární Prahy první poloviny našeho věku, jako byli Franz Kafka, Max Brod, Hugo Salus, ale třeba také Pavel Eisner nebo František Langer. Třebaže se nikdy nestal křesťanem, měl ke křesťanství a zejména ke katolické církvi neobyčejně blízko.

K básnickovu jubileu vyšel v Praze na podzim pozoruhodný výběr z jeho veršů v překladu Hany Žantovské pod názvem »V DOMĚ DĚTSTVÍ«. Z některých na nás přímo dýchne autorova žhavá touha po Bohu. V básni »Jsem přece ještě dítě« se celou bytostí prolíná autor v pocitu naprosté solidarity s kým-koli trpícím do muk všech lidí i zvířat. Přál by si nést jejich tíhu, chtěl by se obětovat z lásky: »Ó, Pane, rozervi mě! / Až s každým lumpem budu sdílet hlinu / a s každou herkou pojdu, s každým psem, / až s vojákem na poušti žitní zhynu, / až mi sama svátost zhořkne na jazyku bolavém, / až z lůžka bolesti bolavé tělo zdvihnu / k Tobě, jehož jsem ctil a posměch pro to měl. / Pak, až s Tvým větrem rozseješ mě, / až každou smrt a každý život zvím, / pak, Pane, vzpláň mi keřem ohnivým! / ...«

Franz Werfel napsal také řadu románů a novel. Čtenáře Anno Domini jistě bude zajímat, že když za války prchal před rasovým pronásledováním, ocitl se i se svou ženou v červnu roku 1940 nakrátko v LOURDECH. A tehdy v úzkosti učinil slib: Pomůže-li mu Matka Boží uniknout nacistům a zachránit si život, napíše knihu o lourdském zjevení. Zakrátko poté, co se mu skutečně podařilo přistát u břehů

Ameriky, vytvořil jeden z nejkrásnějších a básnický nejpůsobivějších románů, vztahujících se k této události, svou »PÍSEŇ O BERNADETTĚ«. Kniha byla přeložena do mnoha jazyků a dokonce i zfilmována. V předmluvě k ní napsal: »Odvážil jsem se zazpívat píseň o Bernadettě, třebaže nejsem katolik, nýbrž Žid ... Již v dobách, kdy jsem psával první verše, jsem sám sobě přísahal, že svou práci budu vždy a všude oslavovat Božské Tajemství a lidskou svatost – nedbaje doby, která se s posměchem, zlobou a hostejností odvrací od těchto posledních hodnot našeho života.« Do jisté míry ztotožnil sám sebe s románovou postavou básníka Hyacintha de Lafita, jehož pochyby zlomí v závěru příběhu podmanivá moc sborově přednášené lorentánské litanie a on klesá v slzách na kolena se slovy: »Pros za mne, Bernadetto Soubirousová ...« Bělostná postava svatě Panny z jeskyně massabielské překlenula tak v posledních letech celou dráhu Werfelova života a stanula u jeho lůžka, když v roce 1945 – na prahu nadějí přicházejícího míru – v nedobrovolném exilu za oceánem umíral.

O. A. KUKLA

**ČTĚTE A ROZŠÍŘUJTE
»VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY«**

ZA SESTROU AL. SMEJKALOVOU

Neočekávaně, a plni smutku, jsme se dozvěděli, že naši milou sestru Aloisii Smejkalovou, rozenou Matouškovou si Pán k sobě povolal. Pohřeb se konal 5. června na hřbitově »Neustift am Walde« za velké účasti krajanů.

Sestra Smejkalová od svého dětství byla v Orlu XVII. později pak členkou VI. odboru Jednoty svatého Metoděje, kde vykonávala až do konce funkce jednatele. Účinkovala v ochotnickém kroužku jak v Orlu, tak v Jednotě sv. Metoděje, tak i v Čs. lidovém sdružení. Obdivovali jsme ji v nesčetných operetách, lidových hrách, jak před rokem 1939, tak i později od roku 1947.

V roce 1946 byla spoluzakladatelkou dětské besídky Jednoty sv. Metoděje XVII., která se těšila velké oblibě v menšině, v které velmi často vypomáhala, jak radou, tak i praktickou pomocí. Celá léta účinkovala v chrámovém pěveckém sboru VI. odboru Jednoty sv. Metoděje. Kde bylo zapotřebí, přiložila ruce k dílu, přestože vychovala dva vzorné syny.

Milá sestro Aloisie, za Tvoji obětavou, vzornou, vytrvalou práci plnou lásky ke katolické a celé menšině, za to, co jsi vykonala v Jednotě svatého Metoděje a Orlu, srdečně děkujeme. Pán Bůh nech Ti to odplatí na věčnosti.

Budem často na Tebe vzpomínat v modlitbě.

**Jednota sv. Metoděje VI. odbor
a XVII. okres.**

Vídeňský Orel.

**Bývalí ochotníci, pěvecký sbor a
bývalí vedoucí dětské besídky
jednoty sv. Metoděje XVII.**

České srdce XVII.

Bratr Pavel.

**Jste mezinárodní rodina, jak se dívá-
te na česko-moravsko-slovenské
třenice?**

To je hezký pojem, mezinárodní rodina. Maminka je Češka, tatínek Slovák a žijeme na Moravě. Možná právě proto nechápeme všelijaké národnostní vášně a nálady. Připadají nám hloupé. Místo aby se lidé snažili a něco dělali, ztrácejí energii na malichernostech. Mě už to začíná zlobit.

Ode zdi ke zdi?

OD TOTALITY K TOTALITĚ, od extrému k extrému, od „pangejtu“ k „pangejtu“ — asi tak nějak a podobně je občas charakterizován vývoj naší společnosti (vývoj naší politicko-hospodářské situace) po listopadu 1989. Je toto hodnocení oprávněné? Podívejme se, zda a co se vlastně podařilo změnit. A pokud ke změnám došlo, komu slouží . . . ?

Snad žádný současný představitel kteréhokoliv státu světa necestuje po zahraničí (za počtami a proslovky) tak často, jako právě náš pan prezident — rozhodně mu tyto cesty není třeba závidět, vždyť takové neustálé cestování (jak prozrazují nejbližší prezidentovi spolupracovníci) je velice únavné; nespornou pravdou ovšem je, že současnému vývoji celé této země by patrně momentálně prospělo víc, kdyby prezident častěji reagoval na četné stížnosti, jež na Hrad docházejí, a kdyby se více, vši silou své autority, zasazoval o řešení domácích problémů. A že jich máme početně!

I s odstupem času se zdá býti nesmyslné, že se náš nejvyšší parlament ze všeho nejdříve pustil . . . do žabomyšských sporů o pomlčku v názvu státu, posléze i o jakési kompetence, a docela posléze do krajně nechutných (a nebezpečných) diskusí na téma „kdo je v našem parlamentě morálnější a nevinější než druzí . . .“ Při těchto a podobných vášnivých, veřejných i kuloárově skrytých, parlamentních diskusích mnohým P. T. poslancům ovšem unikají síly, tolik nezbytné k přípravě těch zákonů, které tento stát skutečně, přímo z existenčních důvodů (!!!) potřebuje. Jak kosmicky mrňavoucí jsme dnes my ostatní, kteří jsme před rokem s nadějí a dobrou vírou přistupovali k volebním urnám . . . ! V parlamentě prostě sedí nadlidé; mnohým z nich jsou starosti obyčejného občana na hony vzdáleny. Jeden z těchto „vyvolených“ mne nedávno (při debatě o tom, zda by se parlament měl zabývat soudním rozhodnutím) doslova šokoval, když řekl: „ . . . no přece se jako parlament nebudeme soudit s žádným člověkem nebo s žádným okresním soudem . . . !? Bez komentáře. Anebo snad jen jedna věta. V právním státě je rozhodnutí soudu, i toho zcela nejmenšího na nejnižším stupínku soudní hierarchie, závazné pro každého a pro všechny bez výjimky: uzná-li to soud za vhodné, může přijmout žalobu na kohokoliv, a řešit spor kohokoliv s kýmkoliv. I proti parlamentu.

Naše federální vláda se, bohužel, chová tak, jak se to od ní dalo očekávat (vzhledem k drtivé převaze bývalých komunistů a programových ateistů). V naprosto nelogickém pořadí předkládá parlamentu jeden návrh zákona za druhým — takže prostého občana (nikoliv nelogicky) napadá otázka: musí těch zákonů být zase tak přehrnuté množství jako za komunistů? Odpověď zní: musí! Neboť každý „špatný“ zákon z dob výhradně komunistické totality jest třeba nahradit zákonem správným, neboli „dobrým“. Co bychom jinak dělali, kdyby nám někdo nedával berličky a zábradlíčka — vždyť bychom si nakonec mohli dělat, co budeme chtít . . . ? (Nikdo v této souvislosti patrně nepřemýšlel o tom, že by možná stačilo platnost mnohých zákonů, dávno se přeživších, v demokratickém zahraničí obdoby nemajících, jednoduše, jediným právním výnosem, prostě zrušit. A ušetřený čas věnovat důkladné a pečlivé přípravě těch vládních norem, které jsou pro stát naopak životně nezbytné — jako je např. ústava. Nebo zákon o napravení těžkých krivd z minula, o vrácení půdy a majetku všem, které komunistický režim sprostě okradl. Nebo trestní zákoník. Ve státech, jejichž demokratický vývoj nebyl přerušen žádným komunistickým pučem, se zákonodárství opírá o pouhopouhý zlomek zákonů, ve srovnání s tou spoustou platných zákonů u nás. Stručně řečeno: v demokratických státech funguje život společnosti podle zásady: Je dovoleno vše, co není zákonem výslovně zakázáno.)

Je nasnadě, že pokud by federální vláda nemusela tolik mutovat nad zněním různých zákonů — a parlament je naopak nemusel po tuctech schvalovat — ubýlo by oběma stranám hodně práce. V náš prospěch.

A naši politikové a politické spektrum vůbec? Neexistuje zatím, bohužel, jediné politické hnutí, které by fungovalo konzolidovaně, cílevědomě, které by nebylo neustále rozkládáno — ať už vlivem zvenci či přetlakem vlastního vnitřního pnutí. Což o to, platíme daň době, vždyť máme za sebou politický převrat (ať už bylo jeho zákulisí jakékoliv), takže dosud probíhající „politické kvašení“ je docela zákonité. Jen jediná politická síla stojí zatím pevně na svých pozicích, číhá, a navíc se nijak netají svými cíli — a je to síla o to nebezpečnější, že jde o skalní a nepoučitelné komunisty.

Čas, všechno chce svůj čas! Ano, jenomže stát, ve kterém se pomalu hašteří každý s každým, ve kterém se přednostně řeší prkotiny, zatímco zásadní problémy se stále planým řečením a politikařením odsouvají — takový stát nebudí příliš důvěry. Nemluvě o tom, že by se takový stát těžko dokázal i ubránit proti jakémukoliv útoku zvenci — atp. A nemysleme si, že jsme jako beránci uprostřed Evropy a že nám nic nehrozí. Doba skutečného politického klidu ve světě totiž ještě nenastala.

Zkraťme už konečně čas hádání a dejme se po té střední cestě . . . ! Po cestě politické neutrality, po cestě práce pro budoucnost této země. Bez extrémů.

dr. L. STATEČNÁ

Za vlády Karla IV. se Čechům dobře žilo. Král byl dobrý hospodář. Podporoval řemesla, obchod i zemědělství. Ale nejen to. Staral se také o umění sochařské, malířské a stavitelství. V jeho době se začalo stavět tak zvaným slohem gotickým. Okna, dveře i klenby měly lomený oblouk. Stavby byly zdobeny štíhlými věžemi a věžičkami. Mezi nejkrásnější patří chrám sv. Víta na Hradčanech v Praze, sv. Barbory v Kutné Hoře a sv. Jakuba v Brně.

Nádhrou vynikal hrad Karlův Týn. Přes Vltavu postavil Kamený most. V českém písemnictví se v době Karlově počalo užívat českého jazyka proti latině.

V té době měly naše země nedostatek učitelů, kněží, lékařů, soudců. Proto se král Karel rozhodl založit pro ně vysokou školu — universitu, na které by se vzdělávali. Stalo se tak roku 1348. Pražská universita byla první vysokou školou ve střední Evropě. Byla založena skoro sto padesát let před objevením Ameriky (1492). Studenti i profesori ze všech okolních zemí se hrnuli do Prahy.

JAK PECOVAL KAREL IV. O BEZPEČNOST V ZEMI.

Karlův otec, dobrodružný král Jan, žil více v cizině než doma. V zemi proto nastal nepořádek a mizela bezpečnost. Na cestách zle řádili loupežníci. Karel IV. je tvrdě trestal.

Jedním z loupežnických hnízd byl toho času také hrad Žampach ve východních Čechách. Jeho pánem byl rytíř Jan ze Smojna, zvaný Pancéř. Karel jej kdysi sám za zvláštní statečnost povýšil do rytířského stavu a daroval mu zlatý řetěz jako vyznamenání. Ale Pancéř se stal časem jedním z nejstrašnějších loupeživých rytířů. Z hradu Žampachu přepadal se svou čeládkou kupce na cestách a olupoval je o zboží. Zajímal i bezbranné lidi. Ve věznici svého hradu je trýznil tak dlouho, až mu slíbili dáti veliké výkupné.

Na tohoto zbojníka se vypravil s vojskem sám císař Karel. Oblehl Žampach, zakrátko ho dobyl a Pancéře s jeho druhy zajal.

Pancéř žádal, aby s ním bylo nakládáno jako s příslušníkem rytířského stavu. Ale od císaře se mu dostalo odpovědi, že s ním bude po právu naloženo jako s každým jiným zlodějem a loupežníkem. Potom kázal císař hrad Žampach zapálit i pobořit. A zajaté loupežníky na nejbližších stromech pověsit.

Když byl předveden Pancéř, upřel prý na císař pohled plný výčitky a pravil: „Co se ti lépe líbilo, loupežnictví nebo rytířství?“ Potom se obrátil k svým lidem a řekl: „Tento nehodný člověk byl ode mne nedávno pasován na rytíře. Proto mu chci učinit ještě zvláštní poctu.“

Po těch slovech mu vlastní rukou přehodil přes šiji provaz a promluvil k němu. „Nemám vždycky zlatých řetězů, které bych rozdával!“ I kázal jej za jeho mnohé zločiny oběsit pro výstrahu všem rušitelům pořádku a pokoje v zemi.

Před padesáti lety

22. června 1941

Na jaře 1941 se krutá moc nacistického Německa roztáhla téměř po celé Evropě. Kromě několika neutrálních, na nichž neměli Němci zájem, zůstala svobodnou jen Velká Británie. Na východě zůstal Sovětský svaz, vázaný ovšem od srpna a září 1939 paktem o neútočení a smlouvou o přátelství s nacistickým Německem.

Tyto smlouvy a Stalinova a Molotovova podlézavost vůči Německu ovšem před jeho útokem nechránily a sovětské politické vedení si toho bylo vědomo. Čas, který smlouvami získalo, využilo sice k uchvácení řady cizích území, nikoli však k řádné a odpovědné přípravě obrany před agresí, která se musela dříve či později očekávat. A když 22. června 1941 v časných ranních hodinách před úsvitem německá vojska bez vypovězení války překročila hranici a vtrhla do Sovětského svazu, blesková válka slavila nevidané úspěchy.

Sovětský svaz při tom nebyl vojensky nejslabší. Proti 5,5 miliónům fašistických vojáků ve 190 divizích (z toho 37 divizí německých satelitů) s 3 721 tanky a 5 000 letadly měla Rudá armáda v západních okruzích 2 680 000 mužů ve 171 mírových divizích (t.j. 54 % svého celkového stavu), ale předčila útočníka značně v počtech tanků, vesměs dokonalejších než německé, i letadel, převážně však zastaralých. Více než poměr sil, který mohla vyhlášená mobilizace změnit ve prospěch obránce, působily zločiny a chyby Stalinova politického vedení a jejich důsledky pro bojeschopnost sovětských vojsk. Nejohroženější byly stalinské čistky velitelského sboru (z velké části šlechtického původu) na konci třicátých let, kdy byla vyražena velká část schopných a zkušených důstojníků — všichni velitelé sborů a vojenských okruhů, téměř všichni velitelé divizí a brigád a více než polovina velitelů pluků i mnoho velitelů nižších jednotek. Rudé armádě neměl kdo velet a v roce 1941 stáli v jejím čele mladí a nezkoušení důstojníci, kteří nezastávali svěřené funkce v průměru déle než rok. Druhou z nejvážnějších chyb bylo nedbání četných varování a zpráv o chysta-

ném německém útoku a jeho přesném datu, které sovětské vedení dostávalo z nejrůznějších stran, ale nechťelo je brát na vědomí a odmítalo jako provokace.

Následky byly katastrofální. Značná část Rudé armády byla rozbita a ztratila velké množství výzbroje. Sovětské letectvo, stěsnané na mírových letištích, bylo z velké části zničeno ještě na zemi a — na rozdíl např. od Polska nebo Francie či Itálie — utrpělo v bojích větší ztráty než protivník. Sovětský svaz v krátké době ztratil rozhodující část svého evropského území s velkými lidskými zálahami, vyspělým průmyslem, zásobami surovin i zemědělskou základnou pro zásobování potravinami.

Avšak německé plány na rychlé a úplné vyžazení Rudé armády byly hazardní a neuskutečnitelné. Především nevýšel nesmyslný záměr během 3 — 4 měsíců dosáhnout Uralu a ovládnout celé evropské Rusko. Německá armáda tak musela pokračovat v boji i v zimě, na kterou nebyla připravena, měla zimní výstroj sotva pro každého pátého muže.

Válka, kterou Německo rozpoutalo, nebyla válkou proti komunismu, jak tvrdila nacistická propaganda, ale především válkou za ovládnutí cizích území a podmanění nebo úplné vyhubení řady evropských národů, především slovanských.

Boj s německým útočníkem se stal Velkou vlasteneckou válkou. Na obranu ohrožené vlasti se rozhodně postavila i ruská pravoslavná církev, která jinak za sovětské vlády neměla práve na různých ustláno. Její věřící vytvořili celé vojenské nemocnice, z jejich sbírek byla postavena tanková divize Dmitrij Donský. Za cenu nesmírného strádání a těžkých obětí a za pomoci západních demokracií, které uzavřely se Sovětským svazem spojení, překonal sovětský lid následky katastrofálních porážek, jeho práce v těžkých podmínkách vytvořila dostatek vynikající výzbroje, s níž se Rudá armáda velkou měrou podílela na porážce Německa a zachráně lidstva před barbarstvím nacismu.

JAN FIALA

Z DOPISŮ
ČTENÁŘŮ FR

Vázení přátelé,

když tak pročítám ty různé bulvárny plátky a s prominutím „bobkové listy“, tak člověku — dělníku, který moc dobře pamatuje I. republiku — se musí dělat mdlo. Jako žák jsem miloval poezii. Biflovali jsme tehdy básně „Byl pozdní večer, první máj, večerní máj, byl lásky čas, hrliččin zval ku lásce hlas, kde borový zaváněl háj...“ Plynula léta, Adolf se uchýlil do kotle pekelného, trochu jsme si vydechli, a začalo nám zase zavánět „poezií“, leč podobalo se to otevření latriny. Budovatelský pach vanul až do školních čítanek a agilní cech učitelů se hrbil jako Quasimodo a vtloukal dětem do hlaviček pokrokové „skvosty“, jako například: „Tři rohličky mým, do taštičky si je dám, blahobyt nám začíná — u tatíčka Stalina...“ Byl za to státní titul. V jiném škváru stálo: „Babička a dědeček, ujdají chlebiček...“ I budovatelské písně zněly; kam člověk dohlédl, se pělo „Vyhrnem si rukávy, leh-neme si do trávy — hej rap!“ (...) Ještě mi v uších dodnes zní dávné švitoření do ruda natřených učitelů, které s nadšením našim dětem zvěstovaly: „Zázrak, zázrak se stal, děti! Gagarin vyletěl, jak ze šampusu špunt, vyletěl až nad mra-

N A R O Z E N I N Y

Tomu také nerozumím: proč, že se mají moje narozeniny tak okázale slavit. Proč, že se moje narozeniny mají okázale slavít v tom smyslu, že se slavím já, že se mně dávají dárky. Že já mám být v den mých narozenin středem pozornosti, že se mně má připíjet?

Tomu také nerozumím...

Já sám přece nemám na svém narození pražádnou zásluhu...

Jestliže jsem křesťan, pak by se o mých narozeninách měl slavit Bůh, že mi ten dal život. Tomu by se mělo připít na poděkování za ten velký dar mé nesmrtelné duše.

A můj mamince by se mělo připít, že na sebe vzala tu nejistotu těhotenství, ty bolesti porodu, to její velkodušné sebeobětování v hodinách porodu, když to nešlo ani sem, ani tam, když asistující lékař ve svém bezmocném zoufalství prohlásil: „Tak! A teď se musíte rozhodnout: buď budete žít vy, anebo to dítě“, a maminka se rozhodla: „To dítě musí žít“ — té velké oběti, tomu velkému sebeobětování, když už lékař držel v ruce kleště na rozdrčení mé hlavy, té mamince, která se rozhodla sama zemřít, abych mohl žít já — té ženě by se mělo připít. Připít jí a jejímu milujícímu srdci — těm by se mělo o mých narozeninách připít.

Leckomu by se mohlo o mých narozeninách připít...

Leckomu by se mohlo...

A z jakéhosi nešťastného nedorozumění se o mých narozeninách připíjí mně.

Tomu já tedy nerozumím: o mých narozeninách jsem středem pozornosti já. Mně se připíjí...

A na ty, kterým by se mělo připít, na ty si o mých narozeninách nikdo nevzpomene...

Ne, tomu nerozumím: nikdo... Nerozumím...

„Dávat vnější dary je při lásce vždy nepodstatné; je to pomůcka k tomu, aby člověk sám sebe pozvedl a vyplnil nerovnosti a mezery. Teprve když už se nedá darovat nic jiného než láska, stala se tato láska dokonalá a dozrála.“

Urs von Balthasar

**P. DOMINIK M. ŠTEFAN
MATIAŠOVSKÝ**

Dne 5. srpna 1986 nás opustil navždy náš P. Dominik M. Štefan Matiašovský CCG, superior a provinciál Kongregace bratří Těšitelů z Getseman, rektor našeho českého kostela na Rennwegu, ředitel III. řádu sv. Františka (české odvětví), předseda Ústředí Jednoty svatého Metoděje, sv. č. vzdělavatel Orla XV, vedoucí Besídek mládeže Jednoty sv. Metoděje a katecheta škol »Komenského«.

I když jsme věděli, že P. Dominik v poslední době churavěl, stihla nás zpráva o jeho úmrtí neočekávaně a těžce. Zemřel v 75. roce svého života, v 53. roce řeholních slibů a ve 44. roce kněžství.

Narodil se 8. února 1912 v Pezinku na Slovensku, 1927 přišel v Mariátálu do Kongregace Těšitelů z Getseman, založené roku 1922 P. J. Litomyským ve Vídni s úmyslem vychovávat především kněze pro českou a slovenskou duchovní správu ve Vídni. V roce 1933 skládá P. Dominik řeholní sliby, studuje bohosloví v Českých Budějovicích, pak ve Vídni a 15. II. 1942 je kardinálem dr. Inizerem vysvěcen na kněze a pak pověřen vedením novicátu Kongregace v Tullnerbachu. Po skončení války a reemigraci gen. superiora P. Litomyského s řadou spolubratřích do vlasti stává se P. Dominik superiorem Kongregace a rektorem našeho kostela, který při leteckém náletu utrpěl těžké škody. P. Dominik se ujímá nejen iniciativně a s houževnatostí jemu vlastní akce na důkladnou opravu kostela, ale přikládá a sám ruku k dílu jako zedník, elektrikář, natěrač – nebylo práce, na které by se byl nepodílel. S pomo-

cí spolubratřích a celé řady obětavých krajanek a krajanů a jistě i finanční podpory z celomenšinové sbírky podařilo se mu dílo úspěšně zakončit. V příštích letech následuje vytvoření nového hlavního oltáře a v roce 1968 nová vnitřní úprava kostela. Je bezesporu nehynoucí zásluhou P. Dominika, že z trosek vyrostl náš stánek na Rennwegu tak jak se nám jeví dnes a jak jsme právem naň hrdi.

Brzo po válce se zakládají Besídky pro děti a mládež Jednoty sv. Metoděje ve III., X., XV., XVII. a XX. okrese a P. Dominik jezdí neúnavně z okresu do okresu se svými přednáškami a diapositivy a filmy, aby vedl mládež k bohu a národnímu uvědomění. Vedle tradičních poutí Ústředí Jednoty sv. Metoděje zvláštními vlaky, později autobusy do Maria Lanzendorfu, Maria Ellend, Wolfsthalu, Maria Zella a na Hafnerberg organizuje P. Dominik i velké poutě do Lurd, Fatimy, do Říma a Palestiny. Po řadu let se iniciativně a aktivně podílí na přípravách a organizování letních táborů pro naše děti a mládež v Rakousku, později v Jižním, Tyrolsku, Švýcarsku, Norsku a Francii.

V letech 1964 až 1978 je katechetou škol »Komenského« a od roku 1964 až do své smrti předsdou Jednoty svatého Metoděje.

A to všechno ovšem vedle svého vlastního, kněžského poslání; bohuslužby na Rennwegu i v různých okresích, návštěvy nemocných, opuštěných ve starobincích a osamělých i na venkově – to vše zvládl vždy usměvavý a obětavý Otec – P. Dominik suverenně.

Neříkali jsme mu »pane provinciále« nebo »superiore« anebo »rektore« nebo »řediteli« nebo »pane předsedo« – on byl

pro všechny jednoduše a prostě »páter Dominik!« Nebyl to projev neucty k jeho funkcím, nýbrž důkaz vřelého přátelství a vzájemné oddanosti. Byl to prostě náš »páter Dominik« ...

Pohřební obřady ve III. kapli ústředního hřbitova provedl a za Vídeňskou arcidiecési poděkoval zemřelému za jeho celoživotní obětavou práci p. prelát Novak, u hrobu po výkopu rozloučil se s P. Dominikem generální superior Kongregace Těšitelů P. Dr. K. Moravčík, za mládež JSM promluvil P. Müller, za Jednotu sv. Metoděje a ostatní katolické spolky i celou krajanskou větev na Dunaji rozloučil se bratr František A. Buchal.

Velká účast krajanek a krajanů – přestože byla doba prázdnin a dovolených – zástupců mnoha krajanských spolků a organizací, věnce Menšinové rady, Českého srdce, Čs. lidového sdružení, Čs. strany socialistické, »Baráku«, Orla, ovšem vedle věnců Kongregace Těšitelů a Jednoty sv. Metoděje a jejich odborů – to vše jasně ukazovalo jak oblíbeným byl P. Dominik a jak byla uznávána a oceňována jeho celoživotní práce pro krajanskou větev a příslušníky naší menšiny bez rozdílu světového názoru a politické příslušnosti.

Z našeho středu odešel velký člověk, veliký kněz, veliký vlastenec – Čechoslovák – zasloužil se o menšinu! Odpočívá na českém hřbitově III. řádu sv. Františka, po boku spolubratřích z Kongregace a vedle svých předchůdců v úřadě předsedy Jednoty sv. Metoděje – p. Vávry, gen. superiora P. Labré Noskoviče, odpočívá na českém hřbitově, kterému sám věnoval tolik péče a po dlouhá léta mnoho osobní zahradnické práce.

Budiž mu země lehká R. I. P. – Německé rekviem celebrou 12. srpna večer v našem kostele děkan Dr. Führer s p. prel. Novakem a P. Patrickem z Kongregace, české rekviem v neděli 17. srpna dopoledne gen. superior Dr. Moravčík.

Nezapomeneme na P. Dominika, na našeho pátera Dominika, zůstane nám příkladem svědomitého a vlasteneckého kněze a budeme se snažit v jeho zásluhám díle pokračovat.

**JEDNOTA SV. METODĚJE
VE VÍDNI**

Najdou se Kozinovy ostatky?

Kdo byl Jan Sladký – Kozina, není jistě nutné blíže vysvětlovat. Každý Čech zná jeho jméno i jeho protivníka Lomikara, hraběte Wolfa Viléma z Lamminguenu, přisedícího mimořádného soudu nad českými pány, popravenými 21. června 1621 na Staroměstském náměstí, který za své věrné služby císaři dostal svobodné chodské vesnice, z nichž se snažil učinit robotující poddané.

Kozina byl oběšen 28. listopadu 1695 v Plzni na mostě zvaném »Na Vidni« (dnes na území pivovaru). Podle pověsti (cituje M. Ivanov ve své knize Podivuhodné příběhy) prosti lidé ze vsi Doubravka (dnes část Plzně) sejmuli několik dní po popravě Kozinovo tělo z potupné šibenice a pochovali je na hřbitově u kostelíka sv. Jiří nedaleko popraviště. Ovšem podle plzeňské apelační knihy viselo tělo popraveného hrdiny na šibenici ještě v lednu 1697. Tehdy pražská apelace nedovolila tělo sejmout, i když mělo být odstraněno dříve než tělo oběšeného žida, aby dle tehdejšího mínění nebyla potupena čest křesťana.

Tolik z historie. Jedním z Kozinových potomků z matčiny strany byl i zemědělský profesor J. Kůst, funkcionář ČSL, který o svém rodě psal v časopise ČSL Důvěrník někdy v sedmdesátých letech. Pan profesor mne učil na gymnáziu a jednou při abiturientském srazu nám vyprávěl, že pátral po ostatcích svého slavného předka. A snad se mu skutečně podařilo objevit v jednom plzeňském kostele kosterní pozůstatky, které měly zlomený první krční obratel, svědčící o smrti oběšením. Ostatky byly uloženy v kostelíku za oltářem, neboť Chodové pokládali Kozinu za svého svatého mučedníka. O který kostelík se jedná, nechtěl pan profesor v době bývalého režimu nic říci. Museli jsme slíbit, že o věci nebudeme mluvit, aby Kozinova památka nemohla být zneužita. Podle nářáky o svatých mučednících se domnívám, že se mohlo jednat o kostel Všech svatých.

Jan Svoboda, Vlašim

VZPOMÍNKA NA PROF. JOSEFA ŠUBERTA

Náš milý pan profesor Josef Šubert, dlouholetý učitel češtiny na ústavu slavistiky vídeňské univerzity, byl pro nás studenty prototypem pravého pedagoga: vždy se snažil, v přátelském ovzduší přednášet látku trojdílného kursu češtiny – mluvnici, lehké a náročnější texty naší české literatury, při čemž měl v oblibě obzvláště texty humoristické, aby studentům, někdy i neznalým češtiny, touto formou usnadnil přístup k našemu jazyku. Kolika stovkám studentů – Rakušanům, vídeňským Čechům, ale i studentům z Československa, vléval do srdcí lásku k české řeči, k různým žánrům její literatury, a to s přesností učitelskou, ale i láskou dobrého přítele, či otce. O mládě se pan prof. Šubert staral jako vychovatel (v Československu i v rakouské Kremži) a pak od r. 1967 do 1986 jako lektor češtiny na vídeňské univerzitě. Svého důchodu, do něhož r. 1986 nastoupil, si moc neužil. I v pensí pokračoval dobrovolně ve výuce češtiny na univerzitě, i když s menším úvazkem. Kromě toho vyučoval ještě mnoho let češtinu na lidových školách města Vídně v 5. a v 11. okrese.

Foto: Jindřich Foltín

Prof. Josef Šubert

A co ho vedlo k jeho obětavé a lidumilné činnosti? S láskou k Bohu spojoval lásku k bližnímu. Od útlého mládí cvičil v katolickém Orle, Vídeň XV, na jehož obrození po 2. světové válce měl značný podíl: vlastnoručně sestavil podle starých originálů stanovy, a stal se postupem času jednatelem a místostarostou. Taktéž mělo Lidové sdružení v něm neúnavného pracovníka, vždy spravoval dlouhou dobu knihovnu Lidového sdružení.

Mám ho v paměti, jak při poutích, pořádaných v 50-tých letech ústředím Jednoty sv. Metoděje, stával vždy na otevřené ploše vagónu s aktovkou pod paží, a vždy nás ministranty, prodávající poutní zpěvníky, nějakým svým šprýmem obveselil. Rád si vzpomínám na jeho vyprávění, že z prázdnin jezdil do Prahy na vyučování s aktovkou, v níž měl v košili zabalené maminčiny buchty a nic víc. Nevyhledával žnosti pro sebe, obohacoval však mnohé svými vědomostmi a svou láskou. Kéž může na prahu věčnosti z úst Krista zmrtvýchvstalého uslyšeti ona krásná slova: »Vejdí, služebníku věrný a dobrý, v radost Pána svého!«

Váš, vždy vděčně vzpomínající
žák i přítel dr. Karel Zachář

Vážený pane presidente!

Přijměte nejprve pozdrav z naší krásné Českomoravské Vysociny.

Obracím se na Vás s důvěrou. Nejedná se o moji osobu, jedná se o celek.

V přiložených opisech se dočtete o mém případě.

Až mě vyjde knížka: »Rudé temno nad Vysocinou« (Z kroniky jednoho vesničana), budete jeden z prvních komu ji pošlu.

Je potřeba, abyste byl informován o tom, co se děje mezi lidmi. Obyčejné lidi nedráždí to zdrazování, nebo nějaká ta úprava cen, ale to že všude na vedoucích místech, ve vládě a na závodech sedí ti samí lidé, kteří nás po čtyřicet let špehovali, deptali a ponižovali.

Nyní zase vládnou, mají velké majetky a důchody. (Nezávidím jim je, mám všeho dost, mám 1340 korun důchodu, ten mi plně postačí a ještě mohu dělat.)

Ty jejich potměšilé úsměvy, že oni jsou nepostradatelní a musí tam v tom vedení být nadále? Jako bychom byli národ blbců! Máme přece dost schopných doktorů, inženýrů i obyčejných poctivých řemeslníků a lidí, kteří by to dovedli lépe zastávat, a hlavně jsou charakterní!

Oni to vedli čtyřicet let, kam to dovedli, a jaké mají charaktery, jsme poznali. Nyní to vedou dál a my vidíme, že nic prozatím nemůžeme.

Na jedné straně se mluví o privatizaci, na druhé straně, když mladí lidé by si chtěli vzít kus pole a hospodářství, už napřed se mluví o tom a přemýšlí, aby se neobohatili platil dostatečné daně.

Konfederace politických vězňů připravuje film o zvěrstvách v jáchymovských koncentracích a jiných věznicích. Snad tam budou záběry i z vesnice, kde se krutě postupovalo proti zemědělcům.

My patříme okrese do Poličky, kde zvlášť sedělo na vedoucích místech mnoho ngramotů, kteří terorisovali vesnické lidi.

Byl jsem zavřen s mnoha Poličáky, kteří seděli dlouhá léta za to, že bránili pana faráře, když ho chtěla StB sebrat. Zvonilo se tam i na zvony. Doufám, že se na tento film podíváte. Ten film, od spisovatelky E. Kantůrkové, byl pouhý pohled z rychlíku. Skutečnost byla jiná, krutá, celá naše vlast na ni nyní bude dlouho doplácet, ale ti, kteří na tom mají vinu, si sedí na výsluní dál a nám se vysmívají.

Pane presidente, jste vážen po celém světě, a zasloužíte si to. Snažte se o to, udržet si vážnost ale i u nás doma.

Mluvil jsem s několika svými známými, kteří museli utéct do ciziny, mysleli, že se vrátí do vlasti a zatím se znechucení vracejí do ciziny znovu a říkájí, že se zklamali.

Prosím Vás, zasad'te se o to, aby další lidé nebyli rehabilitováni tak nespravedlivě jako jsem byl já.

S pozdravem i Vaší drahé manželce a přání všeho dobrého
Bohumil Černík
důchodce

POUTĚ JEDN.

SV. METODĚJE:

25. SRPNA

HAFNERBERG

29. ZÁŘÍ

NA SLOVENSKO

MAR. ÚDOLÍ.

NAŠÍ JUBILANTI:

KAREL BARTEK 70

STANISLAV ŽMOLA 80

PŘEJEME HODNĚ ZDRAVÍ

SPOKOJENOSTI

A BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

VII. ODBOR JSM

**ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINA-
MI** – hudební soubor Podlužan – grill –
Budvar – víno – sobota 29. června 1991
v 17 hodin v sále Schützengasse 30, Vi-
deň 3.

Dne 19. října 1991 – Jožka Černý –
koncert, VINOBRANÍ. – Začátek v 19 ho-
din. – Vídeň 1030, Schützengasse 30.

IV. ODBOR JSM XX. Prof. Josef Po-
jar, tel.: 36 91 384.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Vi-
deň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Data poutí u Panny Marie Sedmibolest-
né ve Vidni 19, Kaasgraben, Ettingshau-
sengasse 1, tel.: 32 12 29.

Začali jsme první neděli v měsíci kvě-
tnu, tj. 5. května v 15 hodin svatým růžen-
cem, českým kázáním, lidovými chrá-
movými zpěvy, sv. požehnáním a ob-
vyklým tradičním občerstvením při
»Heurige«.

7. července 1. září
4. srpna 6. října

Obracíme se tradičně k naší Nebeské
Matičce.

**ČESKÉ BOHOSLUŽBY V CHRÁMU
PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ** se konají
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.10 hodin s promluvou u Otců Redemp-
toristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

**ČESKÉ KATOLICKÉ SPOLE-
ČENSTVÍ** při chrámu Panny Marie na
Nábřeží – **KATOLICKÝ KLUB PÁTE-
RA JOSEFA NOVOTNÉHO** 1. okres,
Seitzergasse č. 5, IV. patro: otevřeno pá-
tek od 17 do 21.30 hodin a v neděli od 9
do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci
mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 ho-
din, 1. okres, Kurrentgasse 2.

Jednota Orla Vídeň XV. oznamuje svým členům, přátelům a známým, že
Bůh povolal našeho bratra, dlouholetého náčelníka Jednoty Orla Vídeň XV.

AUGUSTINA SVOBODU

Zemřel v neděli, dne 19. května 1991 ve věku 84. let.
Pohřeb zesnulého se konal 29. května 1991 na Ústředním hřbitově. Žadušní
mše svatá bude sloužena dne 9. června 1991 v 8 hod. v kostele Milosrdných
sester v 15. okrese, Fünfhausgasse.

**I. odbor Jednoty
sv. Metoděje**

Jednota Orla Vídeň XV.

Čsl. lidové sdružení

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté ví-
táni!

RYCHLEJI A ČASTĚJI DO PRAHY A BRATISLAVY

S novým jízdním řádem od 2. června
se počet vlakových spojů mezi Vídní a
Prahou rozšíří z dosavadních tří na pět
denně. Čtyři z nich budou vedeny přes
České Velenice a odjíždět z nádraží Wien
FJB v 10.24, 14.07, 17.12 a 20.40 a příjí-
žet do Prahy hl. n. (Wilsonovo) v 15.44,
19.34, 23.08 a 2.14 h, obráceně z Prahy v
0.06, 3.00, 6.18 a 14.51, do Vídně v 6.07,
8.35, 12.07 a 20.07. Pátý, nejrychlejší
spoj, bude veden jako EuroCity z nádraží
Wien Süd (Ost) přes Brno do Prahy –
Holešovic (konečná stanice linky metra
trasy C). Bude odjíždět v 7.17 h a přijede
do Prahy ve 12.15 h, v obráceném směru
odjezd v 17.09 a příjezd do Vídně ve
22.00 h. Souprava vlaku bude sestavena
ze čtyř komfortních, plně klimatizo-
vaných vozů 1. a 2. třídy ÖBB a moderni-
zovaného jídelního vozu ČSD.

Dalšího zlepšení se dočká spojení
Wien-Bratislava přes Marchegg. Z ná-
draží Wien Süd (Ost) budou odjezdy v
8.00, 12.00, 16.00 a 21.00 h, v opačném
směru z Bratislavy hl. st. v 6.06, 10.06,
14.06 a 18.06 h. Cestovní doba bude, dí-
ky celní a pasové kontrole prováděné
během jízdy, jen 69 minut.

Podstatného zrychlení bude dosaženo
po postavení nové trati Parndorf-
Kittsee-Petržalka v roce 1993, kdy se má
zkrátit jízdní doba z Vídně do Bratislavy
na pouhých 40 minut.

Z zoologické zahrady:

Synáček: „Jeje, tati, podívej se, tato opice se třese jako
člověk, když je mu zima“.

Otec: „No a co je na tom divného? Copak se člověk, když
je mu zima, netřese jako opice?“

HUMOR

Před začátkem divadelního
představení se režisér podívá
dírkou v oponě a uklidňuje
herce:

„Jen žádný strach, zase
budeme hrát přesilovku“

„Bije tě někdy otec?“ ptá se
jeden chlapec druhého.

„A víš, že ani moc ne.“

„Jak to? To jsi tak hodný?“

„Ale co tě nemá! Ale já jsem
nejmladší ze šesti bratrů a on
se vždycky moc unaví, než na
mě dojde řada...“

„Proč chodíš doprostřed
dvora, když tvá žena zpívá?“

„Aby všichni sousedé v do-
mě viděli, že ji neblbě.“

„Od čeho máš to modré
oko? Popral jsi se?“

„Ne, byl jsem pouze očitým
svědkem.“

Pan Novák dostal k naroze-
ninám od tchyně dvě kravaty.
Protože je tchyně strašně há-
davá, hned si jednu uvázal.
Když ho s ní spatřila, rozhoř-
čeně zvolala:

„Tak tobě se ta druhá nelí-
bí?“

„Tati, ty jsi přece vlastně
hlava naší rodiny, že?“

„Ano, chlapče, ale neříkej to
před maminkou.“

Zákazník se ptá prodavačky:

„Kdy budou jízdní kola?“

„Musíte se ptát.“

„Copak se neptám?“